københavnsk Sognepræst antydet, en Kirke for 15 000 Mennesker i København som tilstrækkelig, ses det altsaa, at der er Plads for en Tilvækst i Københavns Indbyggertal paa ca. 175 000, før dette Tal overskrides. Mindretallet mener derfor, at der i Fremtiden bør lægges mere Vægt paa en forstandig Sogneomlægning, maaske i Forbindelse med Oprettelse af enkelte nye Præsteembeder, end paa Udskillelse af nye Sogne og Opførelse af nye Kirker paa en Tid, da Kirker er meget dyre at bygge, og da der saa stærkt trænges til, at al Kraft sættes ind paa at fremme Boligbyggeriet i vor Hovedstad.

Ønsket om Oprettelse af nye Sogne bør efter Mindretallets Mening altid komme fra Menighedsraadet, og er en Sogneudskillelse bevilget, bør der straks foretages Nyvalg af Menighedsraad saavel i det gamle Sogn som i det nyoprettede, og Indstilling til Præsteembedet i det nye Sogn bør foretages af dettes Menighedsraad. At Kirkefonden som nu første Gang besætter de nye Embeder, maa, ikke mindst efter Gennemførelsen af den nye Præstelønningslov, hvorefter Præstelønningerne ogsaa ved Kirkefondens Kirker udredes af de almindelige Lønningsmidler, anses for at være uden virkelig Begrundelse. En saadan Fremgangsmaade giver Kirkefonden en bestemmende Indflydelse med Hensyn til de paagældende Præsters kirkelige Stilling, som maa anses for uheldig, og berøver de nye Sogne ved den første Ansættelse af Præst den Ret, alle andre Sogne har til at foretage Indstilling.

Forinden Sogneudskillelsen foretages og Præst ansættes i det nye Sogn, bør der saa vidt muligt være tilvejebragt i hvert Fald et midlertidigt Kirkelokale i det nye Sogn. At henvise dette med dets Præster til at benytte den gamle Sognekirke, hvilket nu ofte sker, vil kunne komme til at virke forstyrrende ind i de ved Kirken ansatte Præsters Arbejdsvilkaar, og dette bør ikke ske, medmindre de paagældende Præster indvilger deri.

Den københavnske Kirkesag hviler ikke paa den samme fuldt ud folkekirkelige Grund som den tilsvarende Bevægelse paa Frederiksberg, idet de Kirker, der bygges paa Frederiksberg, bliver Folkekirkens Ejendom og stilles under lige Vilkaar med andre Kirker i enhver Henseende, men Københavns Kirkefond har forbeholdt sig Ejendomsret og dermed tillige Vedligeholdelsespligt overfor sine Kirker, og der er i Forbindelse dermed indrømmet Kirkefonden en vis privilegeret Stilling. Ved Præstelønningsloven af 1920 for København og Frederiksberg er der dog foregaaet saa store Ændringer i Kirkefondens Stilling, idet Præsterne ved Kirkefondens Kirker, som allerede nævnt, nu lønnes af de almindelige Lønningsmidler, ligesom ogsaa Udgift til Kirkernes